

Arrest

nr. 63 896 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met referentnummer VR X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 1 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoekende partij een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 februari 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partij op 10 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2009 en aanvulling d.d. 29.09.2010 die werden ingediend door :

[E., Q.]

[...]

nationaliteit: Nigeria(Bondsrepubl.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Uit onze informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat het door betrokkene voorgelegde document , namelijk een paspoort met nummer A3059358A, niet kan aanvaard worden door onze dienst. Uit onderzoek van dit document door CDBV (Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valsheden) blijkt dat er sterke twijfels bestaan omtrent de authenticiteit van dit document.

Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

Aangezien er geen enkel document wordt voorgelegd dat aanleiding geeft om aan te nemen dat betrokkene inderdaad van Nigeriaanse nationaliteit is, merken wij op dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Luidens artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de plaats waar men verblijft, aangevraagd worden indien de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.

Verzoekster in casu heeft hij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging een kopie van haar Nigeriaanse paspoort gevoegd. Dit paspoort werd afgeleverd door de Nigeriaanse autoriteiten zelf op 05/07/2007. Hierbij heeft verzoekster op voldoende wijze haar identiteit aangetoond in de zin van artikel 9 bis.

Aangezien uit de voorbereidende werken van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon". Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in het bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit document dient over te maken; (RvV 10 maart 2008, nr. 8.448).

Verzoekster heeft haar identiteit aangetoond door een afschrift van haar Nigeriaanse paspoort voor te leggen. Hierdoor dient men vast te stellen dat ze, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wel aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldeed.

In de bestreden beslissing weigert de verwerende partij ten onrechte om met het voorgelegde paspoort rekening te houden. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valsheden over de authenticiteit van het paspoort van verzoekster twijfels zou hebben.

Uit onze informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat het door betrokkene voorgelegde document, namelijk een paspoort met nummer A3059358A, niet kan aanvaard worden door onze dienst. Uit onderzoek van dit document door CDBV (Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valsheden) blijkt dat er sterke twijfels bestaan omtrent de authenticiteit van dit document.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat de Centrale Dienst voor Bestrijding van Valsheden het paspoort van verzoekster niet vals heeft verklaard. De Centrale Dienst heeft twijfels over de authenticiteit van het paspoort van verzoekster;

Gelet op het grote belang van deze verblijfsprocedure voor verzoekster en het feit dat de CDBV de mogelijke authenticiteit van het paspoort van verzoekster niet volledig heeft uitgesloten, diende de een redelijke administratieve overheid dit paspoort verder onderzoeken. De redelijke overheid zou verzoekster bijvoorbeeld moeten horen omtrent de omstandigheden van de verwerving van het kwestieuze paspoort.

Er dient gepreciseerd te worden dat de verwerende partij niet enkel naliet om verzoekster te horen, maar ze nam zelfs geen kennis van het origineel document. Men kan zich vragen stellen over de ernst van het door de CDBV gevoerde onderzoek.

Door verzoekster niet op voorrang te horen en door geen kennis te nemen van het origineel document kan men stellen dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam zonder kennis te nemen van alle belangrijke factoren. Deze houding is duidelijk in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit het voorgaande blijkt tevens dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is aangezien de verwerende partij ten onrechte uit de twijfels van de CDBV, de valsheid afleidt. Het feit dat de CDBV over de authenticiteit twijfelt betekent niet dat het kwestieuze paspoort vals is.

Het dient bovendien vastgesteld te worden dat verzoekster op 12/08/2008 een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet had ingediend. Hierbij had verzoekster het kwestieuze paspoort voorgelegd. Maar bij de beslissing van 12/05/2009 repte de verwerende partij met geen wo[er]d over de mogelijke valsheid van dit paspoort. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat verzoekster geen buitengewone omstandigheid zou hebben aangetoond.

Uit de beslissing van 12/05/2009 blijkt duidelijk dat verzoekster haar identiteit bewezen had. Men kan dan hieruit afleiden dat de verwerende partij de identiteit van verzoekster als bewezen aanvaardde; de verwerende partij kan niet meer stellen dat de identiteit van verzoekster niet zeker is;

In die zin besliste de raad voor vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 10 december 2007 het volgende:

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker over een Turkse identiteitskaart beschikt. Zo werd een kopie hiervan toegevoegd aan een politieverhoor van 8 februari 2006. Hieruit volgt dat de identiteit van verzoeker niet onzeker is. verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat de minister op kennelijk onredelijke wijze besloot tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf (RvV 10 december 2007, nr. 4.623)

Het kan dan ook niet van een redelijke administratieve overheid verwacht worden dat de identiteit bij de ene aanvraag wel erkend wordt en bij de andere niet.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991, van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;”

2.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

“[...]

*De aanvraag van verzoekster werd onontvankelijk verklaard. Er wordt verwezen naar het advies van de CDBV die na onderzoek sterke twijfels hadden geformuleerd over de authenticiteit van het aangebrachte identiteitsdocument. Er werd geoordeeld dat verzoekster de Belgische autoriteiten moedwillig heeft trachten te misleiden waardoor de aanvraag geweigerd wordt op basis van het adagium *fraus omnia corrumpit*. Verzoekster heeft bijgevolg ook niet aangetoond dat zij de Nigeriaanse nationaliteit heeft, waardoor gesteld wordt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die verzoekster vrijstelt van deze verplichting.*

Verzoekster doet geen enkele poging om te bewijzen dat het document dat zij bij haar aanvraag voegde wel degelijk authentiek is.

Zij stelt dat zij niet gehoord werd en daardoor niet de kans heeft gehad om de aanvraag te verduidelijken. Het is verwerende partij niet duidelijk welke elementen verzoekster in dat verhoor had willen aanbrengen om de beslissing in haar voordeel te doen uitdraaien. Verzoekster maakt dit ook niet duidelijk in haar verzoekschrift.

Bovendien is verwerende partij sowieso van mening dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

“Waar verzoeker stelt dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven en verzoeker dient gehoord te worden, en waar hij stelt dat in weerwil daarvan de verweerder geen rekening heeft gehouden met de feitelijke omstandigheden wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).” (RVV nr. 15.606, d.d. 4 september 2008)

Verzoekster beweert bij een vroegere aanvraag om machtiging tot verblijf hetzelfde document te hebben voorgelegd, en dat het toen niet in vraag werd gesteld.

Verwerende partij stelt vast dat niet bewezen wordt door verzoekster dat het document destijds hetzelfde identiteitsbewijs was. Zelfs als zou vast staan dat toen hetzelfde document bij de aanvraag werd gevoegd, dan nog kan verzoekster geen rechten putten uit het feit dat toen geen twijfels werden geuit over de geldigheid van het aangeleverde paspoort.

Het is in het kader van de thans doorlopen procedure dat er twijfels zijn geuit over de authenticiteit van het aangeleverde paspoort. Het CDBV heeft het document onderzocht en is tot de conclusie gekomen dat de MRZ codes niet kloppen. In 2007 werd er ook geen paspoort A3A meer gebruikt. Dit alles wijst erop dat er inderdaad ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij het aangeleverde paspoort.

Verzoekster doet geen enkele poging om te bewijzen dat het paspoort wel authentiek is. Zij beperkt zich tot het bekritisieren van de beslissing maar brengt zelfs geen begin van bewijs aan dat het voorgelegde

identiteitsstuk wel degelijk authentiek is. Zij maakt ook niet aannemelijk dat het onderzoek onzorgvuldig zou gebeurd zijn.

Uit niets dat verzoekster aanbrengt kan worden afgeleid dat de beslissing onzorgvuldig is of foutief gemotiveerd.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 139.590 dd- 20 januari 2005; 16.443 CGV -BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

2.3. Zoals verzoekende partij terecht aangeeft voorziet artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dat in een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen dienen vermeld te worden en dat dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad merkt op dat verwerende partij in de bestreden beslissing enerzijds stelt te twifelen aan de authenticiteit van het paspoort waarover verzoekende partij beschikt – wat impliceert dat verwerende partij de mogelijkheid openlaat dat dit document toch een rechtsgeldig stuk zou kunnen zijn – en anderzijds aangeeft dat verzoekende partij bedrieglijk heeft gehandeld en hierdoor laat verstaan dat het vaststaat dat het paspoort waarover verzoekende partij beschikt een vals of vervalst document is.

Daar verwerende partij twee niet met elkaar verzoenbare uitgangspunten in een en dezelfde beslissing opneemt kan niet gesteld worden dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is en verzoekende partij toelaat te begrijpen op basis van welke precieze gegevens en logica verwerende partij tot haar besluit is gekomen. Daarenboven moet worden benadrukt dat in de bestreden beslissing ook totaal niet wordt weergegeven op basis van welke effectieve vaststellingen verwerende partij meent te mogen stellen dat de authenticiteit van het paspoort waarover verzoekende partij beschikt in vraag kan gesteld worden of op grond waarvan zij meent dat vaststaat dat dit paspoort effectief een vervalst document betreft. In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt blijkt ook geenszins dat verzoekende partij deze feiten die de bestreden beslissing dienen te onderbouwen en die verwerende partij pas in haar nota toelicht daadwerkelijk kent. Door te voorzien in een te summiere en onduidelijke motivering wordt verzoekende partij in casu de mogelijkheid ontnomen om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 150). Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verwerende partij terecht aanvoert dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 werd geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK